

Валентина Воркевич

ТОРГСИН дуже добре пам'ятаю. То були такі склепи, от подібні до 'Лоблав' [Loblaw], тільки багато менші. Але там абсолютно все було. Були шинки, були шоколади, був рис, було все що ви тільки хтіли. І то була як вони, той термін казали, 'викачка золота'. Викачка, бо люди добровільно несли. Я до цього часу пам'ятаю, що мама дала татові, бо там не було таких, 'кастьум джулері' [costume jewelry] – все або добре, або нічого. То мали такі маленькі стопочки. І то були – срібні і позолочені, я тепер пам'ятаю. Мені було дуже шкода їх. То може шість. І мама взяла якісь сережки, якась, може якийсь перстенець... І ми пішли з татом до ТОРГСИНу. То, то було, я тепер абсолютно то пам'ятаю. Бо спочатку ви йдете і черга як звідси до Блура [Bloor]. Бо хоч щось... то не важне. То як ми дійшли до того, то вони важили то, скільки то грам є і скільки то є, то вони давали такі купони, що то п'ять доларів, чи то п'ять рублів. Так, і ви з тим п'ять рублів йшли до того склепу, і там були ціни. То, то, то – що ви можете купити, значить за тих п'ять доларів – чи то скільки ви там мали золота, золота і срібло. Як ми зайшли то, знаєте, очі розбіглися – все, все там було.. То я кажу, так як в 'Лоблав' [Loblaw], тільки в маленькому вигляді.

Мама ходила на базар. Щось трошки міняла. А моя робота була щоденно йти по хліб. То раз принесла, то раз ні. Але скільки принесла, ну я вам кажу то не більше, таке во – хлібець. І то поділилися. Але ті, ті пухлі люди, що молоді, що лежали і падали під тими парканами, заборами – то масса. То я бачила. І їх так кидали, просто в троки і завозили, до яких там спільних могил, чи що.

- *І то були селяни? Що ходили до міста. –*

ВВ – Селяни, так – селяни, селяни. Тих мертвих, як ми чекали на хліб, то їх кидали до тих троків. До тих вантажних – грузовики, як вони казали. То я, як тепер бачу, як вони їх хватали, й кидали. То люди ще живі, і молоді, і старші – такі бідні.